

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὁδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε- ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῆ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις, Βιβλιπερὶ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐπὶ εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γραφα δημοσιεύσιμα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀπορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν- σαι ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπων νέας ταίνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἑορτὴ τῶν νεκρῶν.— Ὁ μικρὸς ἦρωας (ὑπὸ Μαρτίττας).— Ἡ χειρα- φετημένη (ὑπὸ Μάϊας).— Αἱ ἐπαγωγοὶ γυναῖκες (ὑπόμιας ἀγνωστοῦ).— Πινάξ τῶν περιεχομένων τοῦ ΙΓ' ἔτους.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Μίαν φορὰν τὸ ἔτος ἐπεκράτησε νὰ ἀνοίγη καὶ ἡ μαρμαρο- κτισμένη πόλις τῶν νεκρῶν τὰς σιδηρὰς τῶν φρουριῶν τῆς πύλας ὀρθοκτικτοῦς καὶ νὰ στολιζῆ τοὺς σιωπηλοὺς οἴκους τοῦ θανάτου, καὶ νὰ στρώνῃ τοὺς δρόμους τῆς με' ἀνθη καὶ νὰ δέχεται με' πομπὴν καὶ ἐπισημότητα τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ζώντων.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν δὲν λείπει οὔτε ἡ ἐθιμοτυπία, οὔτε αἱ φιλοφρονήσεις, οὔτε τὰ μειδιάματα, οὔτε ὁ γέλωας, οὔτε τὰ δάκρυα, οὔτε τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀλήθεια, οὔτε ὁ ἔρωας καὶ ἡ ἀγάπη.

Ὁ θάνατος, ὁ ἀχώριστος τῆς ζωῆς ἀδελφός, ὁ κύριος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως τῶν νεκρῶν, ὁ πλανώμενος καὶ ὑπεράνω τῶν πολυτελῶν μαρμαρωμάτων καὶ γύρω τῶν μαρμαρίνων ἀνδριάντων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθοσκεπασμένων τάφων καὶ ἐπὶ τῶν γυμνῶν καὶ ἐρήμων ἀγάπης μνημάτων, ὁ θάνατος, κατὰ τὴν ἡμέραν μόνον αὐτὴν βλέπει τὸ βραδύ του βεβηλού- μενον καὶ εἶτα τὰ ἀνθρώπινα πάθη ἀνακτώντα τὸ κράτος των ἐν αὐτῷ. Καὶ βλέπει ἀκόμη τὸν γέλωτα καὶ τὴν χαρὰν ἀδελφωμένην με' τὰ δάκρυα καὶ τὴν λύπην.

Καὶ οἱ νεκροί, οἱ ὅποιοι καθ' ἡμέραν καὶ πάντοτε μόνον θρήνους καὶ στεναγμοὺς ἀκούουν νὰ φθάνουν εἰς τὰ σκοτεινὰ βᾶθη τῶν τάφων των, καὶ μόνον τὴν ἀλμυρότητα τῶν χυνο- μένων δακρύων αἰσθάνονται νὰ εἰσδύῃ μέχρι τῶν λιποσάρκων σωμάτων των, οἱ νεκροὶ σήμερον ἐνθυμοῦνται τὴν ζωὴν καὶ σκιρτοῦν ἀπὸ τὴν πνοὴν τῆς χαρᾶς καὶ ἀπὸ τὴν δροσερότητα τοῦ γέλωτος, ὁ ὅποιος εἰτῶσει καὶ ἔως εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ τε- λευταίου ἀσύλου των.

Εἶναι εὐθυμος καὶ γελαστὴ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ τῶν νεκρῶν! Εἶναι ἡ ἑορτὴ, ἡ ὁποία ὑπὲρ πάσαν ἄλλην ἐπαναφέρει ὀλίγον θάλαπος ἀγάπης καὶ ὀλίγους παλμούς χαρᾶς καὶ ὀλίγον ἄρωμα ἀδελφωσύνης τῆς ζωῆς με' τὸν θάνατον. Εἶναι ἔτι καὶ ἡ μόνη φορὰ, καθ' ἣν εἶναι καὶ εἶναι μας ἀτενίζομεν τὴν χώραν τῶν νεκρῶν χωρὶς φρικίαςιν, καὶ ζητοῦμεν ἀπὸ τοὺς τάφους τὸ αὐστικὸν των χωρὶς ὀδύνην καὶ χωρὶς φόβον. Εἶναι ἡ μόνη φορὰ, καθ' ἣν τὰ ἄνθη, με' τὰ ὅποια ραίνομεν ἐκεῖ ἀγαπη- μένους καὶ ἀγνώστους, δὲν μυρίζουν λιβανωτόν, καὶ ἡ μόνη φορὰ καθ' ἣν αἱ ζωνταναὶ στεφάναι των διατηροῦν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν ἀνθρωπότητά των καὶ διερμηνεύουν εἰς τὴν ὄραϊαν γλῶσσάν των εἶτα τὰ μυστικά, τὰ ὅποια τοῖς ἐμπί- στευεται ἡ γῆ, ἡ ἥποία σκεπάζει τοὺς νεκροὺς μας.

Καὶ παρκολληθῶ τὴν ἐκμυστήρευσιν αὐτὴν ἀπὸ τάφου εἰς τάφον καὶ βλέπω τὰ μικρὰ ἀνθύλλια νὰ σκορπίζουν τὴν εὐω- δίαν τῆς παρηγορίας εἰς τὰ μελαγχολικὰ πρόσωπα καὶ νὰ χύνουν τὸ βάλσαμον τῆς ἀνακουφίσεως εἰς τὰς πονεμένας ψυχάς.

Μίαν μητέρα, τῆς ὁποίας ὁ πόνος ζωγραφίζεται ζωηρότε- ρον τῶν ἄλλων εἰς τὰ ὄρφανὰ ἀπὸ παιδικὰ φιλήματα χεῖλη, καὶ τῆς ὁποίας τὰ λευκὰ καὶ ἀπαλὰ χέρια θωπεύουν με' ἀγά- πην δύο σπιθαμάς γῆς, ἀτενίζει αἴφνης ὡς με' ἔλασιν ἄλ- λου κόσμου τὰ χλωμὰ λουλουδάκια τοῦ ἀγαπημένου τάφου. Τὰ χεῖλη τῆς ἀνοίγονται τῶρα εἰς μειδιάματα καὶ τὰ βλέμμα- τα τῆς σκορπίζουν ἀκτίνας ἐλπίδος καὶ στοργῆς. Καὶ ἐνῶ πα- ρακολληθῶ τὸ θαῦμα τῆς μαγευμένης ἀπὸ ὑπερκόσμιον χαρὰν μορφῆς, μοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἀκούω καὶ ἐγὼ τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν τοῦ ἀνθοστολιμένου τάφου. Καὶ ἤκουσα ἐκεῖ πό- σον εἶναι μεγάλη ἡ χαρὰ τῶν ἀγγέλων, ὅταν παίζουν με' τὰ μικρὰ παιδάκια, καὶ ὅταν στεφανώνουν τὰ λευκὰ τῶν μέ- τωπα με' τὰ χρυσὰ στεφάνια, ὅπου πλέκουν ἡμέραν καὶ νύ- κτο ἀκούρατοι μεσὰ εἰς τὰς ροδιὰς νερέλας. Καὶ ἤκουσα

ἀκόμη ὅτι πολλὰί νέαι γυναῖκες, τῶν ὁποίων τὰ στήθη δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ζωογονηθοῦν μὲ τὴν στοργὴν τῆς μητρότητος, κοιμίζουσι κάθε βράδυ τὰ μικρὰ εἰς τὴν ἀγκάλην των καὶ χορταίνουσι μὲ γλυκὰ φιλήματα τὰ λευκὰ μέτωπα καὶ τὰ χρυᾶ μαλλιά των.....

Δὲν ἠθέλησα νὰ ἀκούσω περισσότερα ἀπὸ τὸν τάφον αὐτόν. Δὲν ἠθέλησα κἄν νὰ προσέξω εἰς τὴν φαιδρότητα τῶν προσώπων, τὰ ὅποια ἔκυπταν ἐπὶ ἄλλων τάφων καὶ ἤκουαν τὴν ἐπίσημον αὐτὴν στιγμὴν τὰ μυστικά των.

Ἐσχημάτισα ὁμῶς τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ αἱ παρθένοι εὐρίσκουσι ἐκεῖ κάτω συντρόφους διὰ τὰ νεανικά ὄνειρά των καὶ οἱ νέοι τὴν πραγματοποιήσιν τῶν πέθων των. Ὅτι καὶ τὸ γῆρας ἀκόμη, τὸ ψυχρὸν καὶ ἄχαρι εἰς τὴν ζωὴν, θὰ ἔχη εἰς τὸν θάνατον, τίς εἶδε, ποῖαν γοητείαν καὶ ποῖαν ἄρητον μακροβιότητα. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔρριψα ἐν βλέμμα οἴκου πρὸς ὄλους, ὅσοι ἔκλειαν τοὺς νεκρούς, χωρὶς νὰ λυποῦνται τοὺς παλαιόντας καὶ ἠττημένους τῆς ζωῆς, ἐκείνους οἱ ὅποιοι οὔτε θωπείας εἶχαν ὡς παιδιὰ, οὔτε ἀγάπην ὡς νεοί, οὔτε ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν καὶ ἀνάπαυσιν προσδοκοῦν ἀπὸ τὸ γῆρας.

ΕΙΣ ΗΡΩΣΗΥ

Εὐθαλῆ κλῶνον δάφνης, ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ μας δρέπουσα, στέφω νοερώς δι' αὐτοῦ τὴν ὠραίαν καὶ ἀθάνατον κεφαλὴν τοῦ 17οῦ νεανίου, τοῦ μικροῦ ἀλλ' ἀτρομήτου καὶ εὐτόλμου προμάχου τοῦ Ἀγγλικῆς Ἔθνους, τοῦ ὑπερηφάνου μαχητοῦ, τοῦ πεσόντος πέραν ἐκεῖ εἰς τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ βράβαντος μὲ τὸ αἷμά του τὸ ἀνδρείον, γῆν ἀφίλον καὶ ἄξενον, τοῦ κοιμηθέντος ἠρέμα μακρὰν τῆς πατρίδος του, μακρὰν τῶν ἀγκαλιῶν τῶν γονέων του, μὲ τὴν εὐγενῆ αὐταπάρνησιν μάρτυρος, μὲ τὸ γλυκὺ μεδίμαχον προκαλοῦντος τὸν θάνατον ὑπερηφάνου ἥρωος, μὲ τὴν γαλήνιον μορφήν ἐπιτελέσαντος τὸ ἑαυτοῦ καθῆκον εὐόχου πολίτου, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ἀκτινωτοῦ τῆς δόξης, τὸ ὅποσον τόσον ἐνωρὶς καὶ τόσον προώρως, αἰγλήεν καὶ ἀπαστρέπτον περιέβαλλε τὸ ὑπερήφανον μετώπον του, θὰ καταστήσῃ ἀθάνατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἠρώων. Οἱ ὠραῖοι λόγοι τῆς μεγάλης του καρδίας οὗς μετὰ τῶν τελευταίων πλκμῶν τῆς πρὸς τὴν γλυκεῖάν του μητέρα ἀπέστειλε, θὰ προκαλέσωσι θαλερὰ δάκρυα ἀπὸ ὀφθαλμοὺς ὠρκίους καὶ θὰ σείσωσι βιαίως στέρνη εὐγενῶν γυναικῶν καὶ στήθη φιλοστόργων μητέρων εἰς συγκινήσεις ὑψηλὰς εἰς παλμοὺς εὐγενεῖς καὶ ἀγίους.

Καὶ ἔλεγον οἱ τελευταῖοι τοῦ λόγου ἐν πενθίμῳ αἰσθηματικῇ καὶ μελαγχολικῇ περιπαθεῖ ἐπιστολῇ :

«Δὲν ἦταν ἡ σειρά σου, νὰ σοῦ γράψω σήμερον γλυκεῖά μου μητερούλα· εἰς τὸν πατέρα ἔπρεπε νὰ γράψω, ἀλλὰ τί τὸ θέλεις, δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά· θέλω νὰ σοῦ στείλω τὸ τελευταῖό μου γράμμα. Δὲ, εἰζεύρω τί ἔχω. Χαίρω ἄκραν ὑγείαν καὶ αἰσθάνομαι τελείως τὰς δυνάμεις μου. Τὴν παρελθούσαν νύκτα μόνον εἶδα ἓνα κακὸ ὄνειρον... Κάτι τι μοῦ λέγει ὅτι αὐριον θὰ φονευθῶ καὶ αἰσθάνομαι ἓνα βάρος στὸ στήθος καὶ μία στενοχωρία στὴν καρδιά μου!... Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθον· ἦταν μία νύκτα θυμωσία! Ἐκύτταξα τὸν οὐρανὸν ὁ ὅποιος ἦταν γλαυκώτατος καὶ δικυγέτατος, μ' ἓνα

μεγάλον ἄστρο, ὀλοφώτεινον εἰς τὸ μέσον. Ἐσκέφθην γλυκεῖά μου μητερούλα ὅτι σὰς ἔβλεπε καὶ ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα καὶ ἐγώ!...

«Τῆς προάλλης ἓνας στρατιώτης τοῦ λόχου μου ἔπεσε μέσα εἰς μίαν τάφρον κοντὰ μου καὶ δὲν ἀπέθνε· μία ὄδις τὸν εἶχε κτυπήσει στὴν κοιλιά. "ὦ! τί φοικτὸ θέαμα! ἔχύνοντο τὰ ἐντόσθιά του στὸ χῶμα· ἔκλειε ὡς παιδί καὶ παρεκάλει τὸν ἱατρὸν νὰ τὸν φονεύσῃ, διότι ὑπέφερε πάρα πολὺ καὶ ὁ ἱατρὸς δὲν ἐκρατήθη· Εἶναι εἶπε, κατηραμένο πρᾶγμα ὁ πόλεμος.

«Μὰ ἐγώ, γλυκεῖά μου μητερούλα, δὲν θέλω νὰ φονευθῶ ἔτσι, διότι μοῦ φαίνεται πῶς θὰ λυπηθῆς πάρα πολὺ ὅταν τὸ μάθῃς. Θέλω ν' ἀποθάνω γρήγορα καὶ νὰ μὴν ὑποφέρω πολλὴν ὥραν. Μὰ ὅτι καὶ ἂν συμβῇ νὰ ἔχῃς πεποίθησιν· θὰ πολεμήσω γενναίως καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσω· καὶ ἂν θλίβωμι ποῦ σὲ ἀφήμα, εἶμαι εὐχρηστικέμος, διότι τὸ ἔκκαμα διὰ τὴν βασιλίτισσαν καὶ διὰ τὴν πατρίδα».

Καὶ τὸν φαντάζομαι τὸν μικρὸν μαχητὴν χαράσσοντα τὰς γραμμὰς αὐτάς, ἐν ἡρεμίᾳ καὶ γαλήνῃ ἀνταξίᾳ τῆς ἠρωϊκῆς ψυχῆς του, ὑπὸ τὴν σκιερὰν ἀνταύγειαν παλλομένης λυχνίας, ἀμυδρῶς φωτιζούσης τὴν πολεμικὴν σκηνήν. Πέριξ αὐτοῦ βαρᾶται, ἀκούονται, αἱ ἀναπνοαὶ τῶν συμπόλεμιστῶν του, οἵτινες κεκμηκότες καὶ ἐζητηγμένοι ὀνειρεύονται ἐν ὀνείροις συχναίως διακοπτομένοις ὑπὸ ἀσφυκτικῶν ἐφιαλτῶν, πᾶν ὅτι ἕκαστος αὐτῶν ἔχει πολὺτιμον τιμαλφὸς καὶ προσφιλὸς ἐν τῷ βίῳ. Καὶ μόνον αὐτὸς ἀγρυπνῶν, κοινωνεῖ νοερώς διὰ τῆς σκέψεως πρὸς τὴν γλυκεῖάν του μητερούλαν, ἣν δὲν θὰ ἐπανίδῃ ποτὲ πλέον καὶ ἣς τὰ θερμὰ φιλήματα τοῦ χωρισμοῦ αἰσθάνεται κείοντα ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ἀναπολεῖ τοὺς παραφόρους ἐναγκαλισμοὺς καὶ τὰ φιλόστοργα δάκρυα, ἅτινα δὲν θὰ αἰσθανθῇ ποτὲ πλέον ρέοντα ἐπὶ τῆς δαφροστεφοῦς κεφαλῆς του. Καὶ τὴν καρδίαν του πλημμυρεῖ ἀκράτητον υἱικὸν φίλτρον, καὶ ἐξογκώνει πικρία καὶ πόνος, μελαγχολία καὶ σπαραγμὸς ἐπὶ τῷ χωρισμῷ ὃν προκαθίσταται αἰώνιον. Καὶ σκέπτεται ἐν ὀδύῃ ὅτι δὲν θὰ ἀκούσῃ πλέον τὴν γλυκυτάτην φωνὴν τῆς, ὅτι δὲν θὰ αἰσθανθῇ πλέον τὰς ἀπαλὰς θωπείας τῆς, ὅτι δὲν θὰ δοκιμάσῃ τὰ τρελλὰ φιλήματά τῆς, ὅτι δὲν θὰ εἶδῃ ποτὲ πλέον τὴν εἰκόνα του ἀντικατοπτριζομένην εἰς τὸ δικυγὲς κυανοῦν τῶν ὠρκίων ὀφθαλμῶν τῆς. "Αχ! πόσον ἐπὶθεῖ, ὅτε πρὸ μικροῦ περιεπάτει ἐξωθεν τῆς σκηνῆς του, ὑπὸ τὸν ἑναστρον οὐρανόν, ἀφήνων ἐλευθέρως νὰ ἐκτυλιχθῶσιν αἱ σκέψεις του αἱ ἀνδρῆσαι καὶ αἱ παιδικαὶ ἀναμνήσεις του, ἐν τῇ σιγῇ τῆς χλιραῆς νυκτός, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἐλαφρῶς καὶ ἀοράτως διὰ μέσου τῆς ἐμπεποτισμένης πυρίτιδος καὶ καπνοῦ ἀτμοσφαίρας τὸν ἔθιγεν ὁ θάνατος, πόσον ἐπὶθεῖ νὰ ἦτο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γλυκείας του μητερούλας.

Καὶ πόσον ἐζήλευε τὸν κυανοῦν ἄστέρη, τὸν παρηγόρως σελαγίζοντα ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν διαλύοντα τῆς νυκτός καὶ τῆς ψυχῆς τὰ σκότη καὶ χύνοντα πρὸς αὐτόν, ἐλπίδος καὶ ἐγκαρτερήσεως τηλαυγεῖς ἀκτῖνας, τὸν μόνον ἐν τῇ μονῳτείᾳ τῆς νυκτός μετέχοντα τοῦ ἀλγους του, ἐποπτεύοντα τὰς βρασάνους τῆς ψυχῆς του καὶ συντροφεύοντα τὴν νοσταλγίαν του πῶς τὸν ἐζήλευε διότι ἀπὸ τοῦ ὕψους θὰ ἐκύτταζε τὴν γλυκεῖάν του μητερούλαν, τὴν ὁποίαν τόσον ἐπὶθεῖ. Καὶ

τὴν στιγμήν ἐκείνην καθ' ἣν δεινὴ συνήπτετο πάλῃ ἐν τῇ μεγάλῃ του καρδίᾳ, πάλῃ σκληρὰ καὶ σπαρακτικῇ, μεταξὺ τῶν υἱϊκῶν αἰσθημάτων του, τῶν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ προτεχούσθαι θανάτου ἐντεινομένων καὶ παρατεινομένων διὰ τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν Βασίλισσάν καθήκοντος, τὴν στιγμήν ἐκείνην πόσα θὰ ἀπηύθυνε παράφορα φιλήματα, πόσας πρυφερὰς καὶ περιπαθεῖς θωπεΐας, πόσας ἀρήτου στοργῆς καὶ ἀγάπης ἐκφράσεις διὰ τοῦ ἐφρρεύοντος αὐτὸν παρηγόρου ἀστέρου, πρὸς τὴν γλυκεῖάν του μητεροῦσαν.

Καὶ τὸν φαντάζομαι ἕστερα, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀκάμπτου θελήσεως καὶ τῆς ἀδιασείστου ἐμμονῆς τῆς ἡρωϊκῆς ψυχῆς του λαβόντα τὴν τελευταίαν σταθερὰν ἀπόφασιν καὶ ἀποκοιμώμενον μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι εἶδε ἐν τῷ ὄνειρῳ του τὴν περιπόθητον, τὴν γλυκεῖάν του μητεροῦσαν.

Καὶ τὸν φαντάζομαι ἀκούει τὴν ἐπαίριον ριπτόμενον ἀνδρείως καὶ εὐθαρσῶς εἰς τὴν μάχην, προσσπίζοντα τὴν τιμὴν τῶν ἀγγλικῶν ὅπλων, προκινιυεύοντα ἐν αὐταπαρητίει ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, ὑπὲρ τῆς Βασιλίσσης, ἐκθέτοντα καὶ ἀψηφούντα τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἐν τῷ ζήλῳ τοῦ νὰ φανῇ ὑπέροχος, ὑπέρτερος ἑαυτοῦ, ὑπέρτερος τῶν πλημμυρησάντων πρὸς στιγμήν τὴν ψυχὴν του πόθων καὶ πληττόμενον καιρίως ἐν τῷ στήθει, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ καρδίᾳ, τῇ μεστῇ ἀγερώχων πόθων, ὑπερηφάνων ἐλπίδων, εὐγενῶν ὀνειρῶν, ὑψηλῶν ἰδανικῶν, καὶ τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος παλμός, μετὰ τῆς ὑστάτης του πνοῆς, ἐν ᾧ αἰσκέψεις του καὶ ἡ διάνοια του ἐφεροντο πρὸς τὴν πατρίδα του, πρὸς τὴν Βασίλισσαν, γοργῶς ἔπατο καὶ μετὰ νόστου πρὸς τὴν περιπόθητον γλυκεῖάν του μητεροῦσαν.

Μαριέττα

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Θὰ μοῦ δώσης νὰ ἀναγνώσω ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα βιβλία, εἰς τὰ ὅποια γίνεται λόγος περὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας, φίλη μου, εἶπεν ὁ Κώστας πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ μετὰ τὸ ταξίδι μας θὰ ἐπανεέλθωμεν ἐδῶ καὶ θὰ ἀπολαύσω καὶ ἐγὼ περισσότερον τὰ ὠραῖα αὐτὰ πράγματα, τὰ ὅποια σήμερον πολὺ ὀλίγον θὰ ὠμίλου καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸ πνεῦμά μου, ἐὰν δὲν σὲ εἶχα ὡς ὀδηγόν.

Καὶ ἀπήρχοντο, σχεδιάζοντες τὰς ὠραίας ἐκδρομὰς, τὰς ὁποίας θὰ ἔκαμναν τὴν προσεχῆ ἀνοιξιν εἰς ὅλην τὴν Πόλιν, τῆς ὁποίας κάθε γωνία ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν της, κάθε ἐρείπιον καὶ τὰς μεγάλας ἢ μικρὰς ἀνκμνήσεις του.

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ μονότονος καὶ ἀνιαρὰ, καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατάρθωσαν νὰ στείλουν καὶ φέρουν ἄμαξαν, τὸσον οἱ ἀγυιόπαιδες Τοῦρκοι, οἱ συνήθως περιφερόμενοι εἰς τοὺς ὑπὸ ξένων συχναζομένους ναοὺς, εἶχον σκορπισθῆ ζητοῦντες ὀπουδήποτε ἄστυλον.

Μόνον οἱ σκύλοι ἀνὰ τρεῖς καὶ τέσσαρες, καταλασπώμενοι, θρωμεροὶ, μὲ τὸ σῶμα συσπειρωμένον ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, μὲ τὰς κεφαλὰς μισοκρυμμένας εἰς τὴν κλιτοτερῆ καμπύλην, ἣν διέγραφε τὸ σῶμά των, μόνον τὰ περίεργα αὐτὰ τετράπυδα, ἀψηφούντα τὴν βροχὴν, ἔμεναν ἀκίνητα, ὡς ρυπαρὰ

ἀπολιθώματα γῆς τιτανικῆς, πλαιοτέρων ἐποχῶν· ἄλλοι εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, οἱ δεινότεροι, καὶ ἄλλοι παραμερίζαντες, μέρη τοῦ ὑπὸ τὰ γέισα τῶν οἰκιῶν μέρους, ὅπως βρέχωνται ὀλιγώτερον. Ἡ Μαρία δὲν θὰ ἐπρόσεχε κἄν τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὰ παρόδοξα αὐτὰ συμπλέγματα, τὰ τὸσον συνήθη εἰς Κ/πολιν, ἐὰν ὁ Τοῦρκος ἀμαξηλάτης δὲν ἠαγκάζετο νὰ κάμνῃ ἐλιγμούς, πότε ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ' ἐκεῖ διὰ νὰ μὴ τὰ πατήτῃ, καὶ ἐὰν μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς προφυλάξεις ἐπὶ τέλους δὲν ἠκούετο τὸ θρηνηδὲς γαύγισμα ἐνὸς σκύλου καὶ ἡ ἄμαξά δὲν ἐσταμάτα ἀμέσως, χωρὶς ὅμως διὰ τοῦτο ὁ σκύλος οὔτε νὰ πύτῃ ἀπὸ τοῦ νὰ οὐρλιάζῃ, ἀλλ' οὔτε νὰ παραμερίτῃ κἄν καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπατήτῃ τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ τροχοῦ.

Ἀκίνητος πάντοτε ἐξέπευθε δύο τρεῖς ἀκόμη θρηνηδῆεις ὑλκάς, ἔπειτα ἔσκυψε καὶ ἔγλυψε τὸ πονεμένον μέρος τοῦ ποδός του, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἀκίνητοι ἐβρίνοντο, ὡς νὰ μὴ εἶχαν ἀντιληφθῆ τί εἶχε συμβῆ, μ' ὅλον ὅτι ἐκεῖνος, εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν του ὁ παθὼν, εἶχε μισοανοίξει τὸ ἓν μάτι του, εἶδε τὴν σταματήσασαν ἄμαξαν καὶ ἐπνεκλείσεν αὐτὸ, συνεχίσας, τίς οἶδε, ποῖον διακοπὴν αἰφνιδίως ὄνειρον.

Ὁ Τοῦρκος ἀμαξηλάτης, βρυνθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του ἐμάστισε τὰ ζῶά του, διεθυμώμενος μὲ ὅσιν τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ λασπωμένοι δρόμοι ταχύτητα πρὸς τὴν Γέφυραν. Διηλθὼν αὐτὴν ἐφ' ἀμάξης, διότι ἡ πίπτουσα ὀλοῦν βροχὴ καθίστα ἀδύνατον τὴν μετὰβασιν πεζῆ, καὶ διηυθύνθησαν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Σταυροδρόμι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας. Καθ' ὁδὸν ὁ Κώστας ἐπρότεινεν εἰς τὴν γυναῖκά του, νὰ τοῦ ἐπιτελέσῃ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀδιαφορῶν δι' ὅτι θὰ ἔλεγεν ἡ Mme Marie ἢ καὶ διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἐπὶ τέλους συνάντησίν του μετὰ τοῦ πατρὸς του.

Ἄλλ' ἡ Μαρία ὑπῆρξεν ἀνένδοτος, ἀμετάπειστος. Ἰπεσχέθη εἰς τὴν μητέρα σου ὅτι θὰ ἦτο ἰδικός της καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ ἰδοὺ ὅτι παρέβην τὴν ὑπόσχεσίν μου. Δὲν θέλω νὰ ἐκτραχυνώμεν τὰ πράγματα καὶ νὰ προκαλέσωμεν, τίς οἶδε, ποῖαν δυσχερέστον λύσιν εἰς τὴν ἀρκετὰ ἀνώμαλον αὐτὴν κατάστασίν μας. Πήγαινε, φίλε μου. Δὲν πρέπει μάλιστα οὔτε αὔριον νὰ συναντηθῶμεν. Ἐγὼ ἔχω ἐργασίας ἡμιτελεῖς, αἱ ὅποια ἐπέιγουν καὶ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ τελειώσω, πρὶν φύγω. Ἐπειτα ἔχω νὰ σχεδιάσω εἰς μέγεθος φυσικὸν τὴν εἰκόνα τῆς νεῆς. Τώρα ὅπου διατελῶ ὑπὸ τὴν πρώτῃ ἐντύπωσιν καὶ ὅπου τὸσον ζωηρῶς ἀνκαρπίσταιται εἰς τὴν φαντασίαν μου τὸ συμπλεγμὰ ἐκεῖνο, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ κάμω κἄτι τὸ τέλειον. Ἄφητέ με λοιπὸν αὔριον εἰς τὴν τέχνην μου. Ἐχει καὶ αὐτὴ δικαίωματα . . .

— Τὰ ὅποια δὲν ἐνοῶ νὰ διεκδικήσω κατ' οὐδένα λόγον, εἶπεν ὁ Κώστας, ὀλίγον ψυχραμένος καὶ θυμωμένος διὰ τὴν ἐπιμονὴν τῆς Μαρίας. Καὶ ἔτρευτε νὰ ἀνοιξῆ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης. Προτιμότερον νὰ μὴν καταβῶ, εἶπε μὲ εἰρωνεῖαν εἰς τὸ βλέμμα καὶ κκίαν εἰς τὴν φωνήν, διότι θὰ σὲ ἐθέσω εἰς τὰ ὄμματὰ τῆς Mme Marie . . .

Ἡ Μαρία ἐστῆναξεν καὶ κατήλθε τῆς ἀμάξης. Ἐἶχε πλέον ἀρχίσει νὰ συνειθίζῃ μὲ τὸν ἐυμετάβλητον χαρακτήρα τοῦ συζύγου της, ἄλλως τε καὶ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ συζητήτῃ περισσότερο μαζὶ του. Ἡ πρῶτον ἡ ἀμάξις πρὸ τῆς θύ-

ρας είχαν ήδη κινήσει την περιέργειαν τῆς ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἀπὸ τὸ παρὰ θύρον τῆς ἀρῆς πρὸς τὰ ἔξω, ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ. Καὶ μίαν ἀντικουρῆ γειτόνισσα, ἡ ὁποία εἰσέκετο εἰς τὴν θύραν καὶ ἐψώνιζεν ἀπο διαβατικὸν πραγματευτὴν ψιλικά, εὐθύς ὡς εἶδε τὴν ἄμαξαν νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς θύρας τῆς Mme Marie, ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ προσεπάθει νὰ διακρίνη ποῖος ἦτο μέσα.

Ἡ Μαρία δὲν εἶχεν εἰσέλθει ἀκόμη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἡ ἄμαξα ἔκαμπεν ἠδὴ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Tarlabachi. Ὁ Κώστας νευρικός ὡς ἦτο, ἔδωκε διαταγὴν εἰς τὸν ἄμαξαν νὰ τρέξῃ γρήγορα, ἐπειγόμενος καὶ αὐτὸς νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ ἴδῃ ποῖαν ὑποδοχὴν θὰ τοῦ ἔκαμναν αἱ ἀδελφαὶ του καὶ πῶς θὰ ἔκριναν τὴν Μαρίαν. Ὅπως δὴποτε εἶχε τὴν προαισθησὴν ἐπικειμένης θυσίας καὶ ἦτο ἀποφασισμένος, ἐν τὸν ἐσκότιζαν μετὰ τὰς ἀνοησίας των, νὰ ταῖς δηλώσῃ καθαρὰ ὅτι ἦτο νυμφευμένος καὶ ὅτι δὲν ἔδιδε τὸ δικαίωμα εἰς κανένα οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα του νὰ ἐπικρίνῃ τὴν ἐκλογὴν του.

Ἄλλ' ἡ κοκκίνα Κατίγκω, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου ζεύγους εἶχε μετὰ τῶν δύο θυγατέρων της μίαν πολὺ δυσάρεστον σκηνὴν, καθ' ἣν ἡ Ὀλγίνα ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐνόησε ἐπ' οὐδενὶ ὄρω νὰ νυμφευθῇ ὁ ἀδελφός της πρὸ αὐτῆς καὶ μάλιστα νὰ καταστρέψῃ μετὰ τὸν μωρὸν αὐτὸν γάμον του καὶ τὸ ἰδικόν της μέλλον, ἡ κοκκίνα Κατίγκω, ἀφοῦ ἐπρογευματίσθη χωρὶς ὄρεξιν καὶ ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὰς λογομαχίας τῆς Λέας, ἡ ὁποία ὑπερησιάζετο μετὰ τὴν δυνάμειν της καὶ τὸν Κώσταν καὶ τὴν Μαρίαν. ἤρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἀπεμάκρυνε τὸν κίνδυνον νέας σκηνῆς, ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν ὁ Κώστας.

Ἀφοῦ ἐτυλλογίσθη ὀλίγον, καθημένη εἰς τὸ ἀνεπαυτικὸν κάθισμά της καὶ πότε συμπλέκουσα τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ περιστρέφουσα κυκλικῶς τοὺς ἀντίχειράς της, τὸν ἕνα περὶ τὸν ἄλλον, πότε προσηλωμένη εἰς τὸ ὥρολόγιον, καὶ παρακολουθοῦσα τὰς κινήσεις τοῦ λεπτοδείκτου, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ ὁσάκις κατελαμβάνετο ἀπὸ μεγάλην στενοχωρίαν, ἡ κοκκίνα Κατίγκω ἐφώναξε τὴν κερὰ Ρήνην καὶ τὴν ἔστειλε εἰς τῆς ἐξαδέλφης της τῆς κοκκίνας Μαριώγκας, νὰ τῆς εἴπῃ νὰ ἔλθῃ μαζὶ μετὰ τὰ κορίτσια νὰ περάσουν τὸ ἀπόγευμα μαζὶ. Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, ὥστε βεβαίως ἡ κοκκίνα Μαριώγκα δὲν θὰ εἶχεν οὔτε ἐπισκέψεις διὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, οὔτε φιλανθρωπικὰς ἀσχολίας. Ὅταν τὰς ἐκράτει ἀργὰ τὸ βράδυ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ συζύγου της καὶ τοιοῦτοτρόπως διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοῦλάχιστον θὰ ἀπέφευγε τὴν μεταξὺ τοῦ Κώστα καὶ τῶν ἀδελφῶν του σύγκρουσιν. Ὅσον διὰ τὴν ἐπαύριον, τὰ πράγματα ἠδύναντο νὰ ἡσυχάσουν· πρῶτον διότι θὰ παρήρχετο μίαν ὀλόκληρον νύκτα, καθ' ἣν καὶ εἰς τὴν Ὀλγίαν θὰ εὑρίσκε καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τὴν καταπραΰνῃ καὶ τὸν Κώσταν νὰ προετοιμάσῃ διὰ πᾶσαν ἐκ μέρους τῆς ἀδελφῆς του ἐπιθεσιν. Καὶ ἔπειτα ἡ κοκκίνα Κατίγκω, ἂν καὶ ἐλάχιστα εὐτελής καὶ φανταστικὴ, ἠλπίζεν ὅμως πάντοτε εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς, ὅτι καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἔβαζε τὸ χέρι του καὶ θὰ διευκόλυνε τὰ πράγματα.

Δὲν εἶχε παρέλθει ὥρα, ἀφ' ἧς ἡ κερὰ Ρήνη εἶχεν ἐξέλθει καὶ ἐπέστρεψεν, ἀγγέλλουσα ὅτι ἤρχετο ἡ κοκκίνα Μαριώγκα μετὰ τὰ δύο κορίτσια καὶ μετὰ τὴν κ. Marie τοῦ σιῶρ

Νικολάκη μπῆ, τὴν νέαν καὶ ὠραίαν χήραν, ἡ ὁποία εἶχε κατὰ σύμπτωσιν κατέβῃ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸ Τσιολί καὶ εἶχε προγευματίσει εἰς τῆς κοκκίνας Μαριώγκας. Ἐμήνυσεν ὅτι ἐμελετοῦσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν κ. Μεδιώφ, παρήγγειλε μάλιστα εἰς τὴν κερὰ Ρήνην νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ χαλβὰ, διότι καθὼς ἦτο ὁ καιρὸς, φόβος ὑπῆρχεν ὅτι θὰ ἔκαμναν καὶ τὴν βεγγέραν των ἐκεῖ.

Ἡ κοκκίνα Κατίγκω ἐνθουσιάζετο εὐθύς ὡς ἤκουσεν ὅτι ἡ κυρία Marie τοῦ Νικολάκη μπῆ ἤρχετο μετὰ τὴν ἐξέδελφον της. Καλὰ, εἶπα ἐγὼ, ἐμονολόγει χαμηλοφώνως, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ βάλῃ τὸ χέρι του. Τὴν ὠραίαν ἐκείνην γυναῖκα βεβαίως τῆς τὴν ἔστειλεν ὁ Θεὸς κατὰ τὴν δύσκολον αὐτὴν στιγμὴν, καὶ διότι ἦτο πολὺ ἀγαπητὴ ἀπὸ τὰ κορίτσια της, καὶ διότι μετὰ τὸν ζωηρὸν καὶ εὐθυμον καὶ γελαστὸν χαρακτήρα της καὶ «νεκρὸς ὑπορούσε νὰ ἀναστήσῃ» κατὰ τὴν φρασεολογίαν τῆς κ. Ρήνης, καὶ διότι ἦτο ἡ μόνη γυναῖκα ἐξ ὧν εἶχεν ἀγαπήσει ὁ Κώστας, ἡ ὁποία καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεών των ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ.

Μαρία

ΑΙ ΕΠΑΓΩΓΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἀξιότιμος Κυρία,

Εἰς τὸ ἄρθρον σας τῆς τελευταίας Κυριακῆς λέγετε, προκειμένου περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου ζητήματος τῆς ἀγάπης τῆς οικογενειακῆς ζωῆς, ὅτι ἐν εἴχετε παιδιὰ θὰ τὰ ἐδιδάσκετε πῶς νὰ ἀγωνίζωνται ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας των, περισσώτερον παρ' ὅσον τὸ κάμνουν οἱ σημερινοὶ γονεῖς. Ὡραῖος βέβαια ὁ ἄγων αὐτός, ἀλλὰ ἡ ἀσκησις ἐν ὄχι ἀδύνατος, ἀνεπιρρήτως δυσεπίτευκτος. Ὅταν ἐδιδάσκετε, λέγετε, τὰς θυγατέρας σας ἐκτός τῆς μεγάλης τέχνης τῆς οἰκοκυρίας καὶ τὴν ἐπίσης μεγάλην τέχνην τῆς ἐπαγωγῆς γυναικός.

Βεβαίως μία καλὴ οἰκοκυρὰ καὶ μία ἐπαγωγὸς κυρία ἔχει ἄρθρα τὰ μέτα τοῦ νὰ συγκρατήσῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν οἶκόν της. Ἄλλ' ἐὰν ἡ οἰκοκυρῶν διδάσκειται, ἡ ἐπαγωγὸς ὅμως γυνὴ πρέπει νὰ γεννηθῇ τοιαύτη. Τὸ νὰ εἰξεύρη τις νὰ ἐνδύεται, καὶ νὰ θέλγῃ καὶ νὰ θωπεύῃ καὶ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ συγχωρῇ, εἶναι ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας, εἶναι δῶρον φυσικόν, τὸ ὅποιον, κατὰ τὴν γνώμην μου, καμμία ἀνατροφὴ, ὅσον ἐπιμελημένη καὶ ἂν εἶναι, δὲ δύναται νὰ προσδώτῃ.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι ἡ ἀνατροφὴ δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ θεῖον τοῦτο, πότε γυναικὲς χριτωμέναι, συνδυάζουσαι ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλα τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἀνφέρτετε, δὲ εἶναι δυστυχέσταται εἰς τὴν ζωὴν των, ἐνῶ ἄλλαι ἀντιπαθητικαί, ἀποκρουστικαί, γεμάται ἐλαττώματα, λατρεύονται ἀπὸ τοὺς ἄνδρας των;

Ὅταν ἤμην πολὺ περίεργος νὰ ἀκούσω τὴν γνώμην σας ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τούτου, μαζὶ μου δὲ, ὑποθέτω, πολλὰ γυναικὲς, θύματα τῶν τοιούτων ψυχικῶν ἀνωμολιῶν τῶν συζύγων των.

Μία ἀτυχῆς εἰς τὸν συζυγικὸν της βίον.

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίδας μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λ]σμῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα καὶ ἡ διαχείρησις τῆς Ἐφημερίδος δυναθῇ νὰ κλείτῃ πάντα ἀνοικτὸν λ]σμὸν καὶ προβῇ εἰς τακτοποίησιν τῶν β.βλίων της.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ λαβοῦσαι ἡμερολόγια νὰ εὐχρηστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΓ'.

ΑΡΙΘ. 566

Ἡ Ἐπέτειος τῆς « Ἐφημ. τῶν Κυριῶν »—Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.—
Ἡ χειραφετημένη.—Γυναικεῖος κόσμος.

ΑΡΙΘ. 567

Ἡ πολιτικὴ καὶ αἱ γυναῖκες.—Ὁ Νεοελληνισμός.—Ἡ Χειρα-
φετημένη—Μικρὰ ταξίδια τοῦ Μαρκοῦ.—Ἡ ἁμαρτία τῆς Εὐας.—
Ἀπὸ τὰς Ἄλπεις.—Ὁ μέγας ἵππεύς.

ΑΡΙΘ. 568

Αἱ πτωχαὶ νόμφοι.—Ὁ ἀπολεσθεὶς παράδεισος.—Ἡ χειραφετη-
μένη.—Γυναικεῖα κίνησις.—Παράπονο πεθαμένης.—(Ποίημα).—Κυ-
ρίαι καὶ ὑπερέτριαι.—Ἀπὸ τὰς Ἄλπεις.—Ἡ ὥραία Λεποζάβα.

ΑΡΙΘ. 569

Πρέπει νὰ ὑπανδρεύονται αἱ πτωχαὶ ; —Ποῖαν ἐκ τῶν παλαιῶν
γυναικῶν πρέπει νὰ μιμῶνται αἱ σύγχρονοι.—Ἡ χειραφετημένη.—
Τὸ προμηθευτικὸν ἁμάρτημα.—Ἡ ἐκδίκησις.—Ὁ δρόμος τοῦ χωριοῦ.

ΑΡΙΘ. 570

Πρέπει νὰ ὑπανδρεύονται αἱ πτωχαὶ ; Β'.—Σελίδες τοῦ ἀπολε-
σθέντος Παραδείσου τοῦ Μιλτωνος.—Ἡ χειραφετημένη.—Ἡλέκτρα.
—Ἀπὸ τὰς Ἄλπεις.

ΑΡΙΘ. 571

Πρέπει νὰ ὑπανδρεύονται αἱ πτωχαὶ ; Γ'.—Ἡ δραπέτις.—Ἡ προ-
μηθευτικὴ ἁμαρτία.—Ἡ Ἡλέκτρα.—Γυναικεῖα κίνησις.—Συζυγικὴ
στοργή.—Ἀπὸ τὰς Ἄλπεις.

ΑΡΙΘ. 572

Χριστὸς Ἀνάστη.—Ἡ χειραφετημένη.—Ἡ ἄνοιξις.—Ὁ θάνατος
καὶ ἡ Ἀνάστασις.—Ὁ ἀπολεσθεὶς παράδεισος.—Γυναικεῖα κίνησις—
Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις.—Ἡθὴ καὶ ἔθιμα τοῦ Πάσχα.—Ποῖαν γυ-
ναῖκα νὰ μιμηθοῦν αἱ σύγχρονοι.

ΑΡΙΘ. 573

Πρέπει νὰ ὑπανδρεύονται αἱ πτωχαὶ ; Δ'.—Μία ἄσπρη τρίχα.—
Τὸ γυναικεῖον ζήτημα ἐν Ἰταλίᾳ.—Ἡ προμηθευτικὴ ἁμαρτία.—
Ἡ ἐπιθεώρησις τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς.

ΑΡΙΘ. 574

Ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων.—Ἡ Λουκρητία.—Ἡ Χειραφετημένη.—
Γυναικεῖα κίνησις ἐν Ἰταλίᾳ.—Ἡ προμηθευτικὴ ἁμαρτία.—Αἱ γυ-
ναῖκες εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν.

ΑΡΙΘ. 575

Ποῖαν νὰ μιμηθοῦν αἱ σύγχρονοι.—Κλεοπάτρα Α'.—Ἡ Χει-
ραφετημένη.—Τὸ λίκνον.—Ἡ προμηθευτικὴ ἁμαρτία.—Τέχνη
καὶ Φιλανθρωπία.

ΑΡΙΘ. 576

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.—Κλεοπάτρα Β'.—Ἡ
Χειραφετημένη.—Γυναῖκες στρατιῶται.—Στὸ νησί τῆς Κέρκυ-
ρας.—Τέχνη, ἄνθη, θέατρον.

ΑΡΙΘ. 577

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ εἰρήνη Α'.—Κλεοπάτρα Γ'.—Ἡ Χειραφετημένη.—
Ὁ ποιητής.—Γυναῖκες στρατιῶται.—Ἡ προμηθευτικὴ ἁμαρτία.—Μη-
τέρα καὶ τροφός.

ΑΡΙΘ. 578

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ εἰρήνη Β'.—Κλεοπάτρα Δ'.—Ἡ Χειραφετημένη.—
Γυναῖκες στρατιῶται.—Κελαδήματα.

ΑΡΙΘ. 579

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ εἰρήνη.—Ἡ Χειραφετημένη.—Αἱ γυναῖκες ἐξημε-
ροῦσαι τὴν βαρβαρότητα.—Γυναῖκες στρατιῶται.—Ποῖα πρέπει νὰ ᾔναι
ἡ τροφός.

ΑΡΙΘ. 580

Αἱ εὐθύναι τῶν γυναικῶν.—Λογοδοσία Ἐνώσεως.—Ἡ Χειραφετημένη.—
Γυναῖκες στρατιῶται.—Ἡ Νεράιδα.—Γυναῖκες θηλάζουσαι.

ΑΡΙΘ. 581

Τὸ ἐν Λονδίνο Συνέδριον.—Λέσδιοι μουσικοί.—Ἀρίων, Ἀλκατος, Σαπ-
σώ.—Ἡ Χειραφετημένη.—Βασίλισσαι ἀνδρογυναῖκες.—Αἱ Ἑλληνί-
δες καὶ ἡ Μουσική.—Ἡ Καρμέλα.

ΑΡΙΘ. 582

Ἡ δύναμις τῆς γυναικός.—Ἀλκατος.—Ἡ Χειραφετημένη.—Ἡ
καρδιά καὶ τὰ μάτια.—Βασίλισσαι ἀνδρογυναῖκες.—Τὸ Σφαγίον τῆς
θαλάσσης.

ΑΡΙΘ. 583

Αἱ ἄσχημοι Ἑλληνίδες.—Ἡ Χειραφετημένη.—Ἀνδρογυναῖκες σο-
φαὶ καὶ ποιήτρια.

ΑΡΙΘ. 584

Τὸ κάλλος τῆς νέας θρησκείας.—Σὲ μιά πεθαμένη.—Ἡ ἐφοχὴ.—
Ἀνδρογυναῖκες τῶν γραμμάτων καὶ καλλιτεχνίδες.—Ἡ Χειραφετημένη.—
Τὰ ἔθνη τῆς μητρὸς.—Τὸ νυμφικὸν φέρεμα.

ΑΡΙΘ. 585

Ἡ ἀχάριστος ἡλικία.—Γεώργιος Ἀδέρωφ.—Μητέρες καὶ παιδιὰ.—
Ἡ Χειραφετημένη.—Τὸ φίλημα τοῦ ἀγγέλου.

ΑΡΙΘ. 586

Αἱ ἄσχημοι ὑπὸ ἀπαγόρευσιν.—Σοφὰ Ἰσπανίδες.—Τὸ γέλιο.—Ἡ
ὕψιππος καὶ ὁ βοσκός.—Ἐργασία καὶ Οἰκονομία.—Γυναῖκες οἰκοκυραὶ.—
Αἱ γυναῖκες ἐξημεροῦσαι τὴν βαρβαρότητα.—Ἀπὸ τὸν Ἀγγρελί.—Προγεύματα
καὶ γεύματα.

ΑΡΙΘ. 587

Ἡ παιδοκτόνος.—Ἡ Quida.—Ἡ Ἀριάδνη.—Ἡ εὐγένεια.—Τέχνη καὶ
ἐπαγγέλματα.—Τὰ δένδρα.—Ἡ Χειραφετημένη.

ΑΡΙΘ. 588

Ὁ Οἰδίπους Τύραννος.—Τὸ Συνέδριον τῶν Γυναικῶν.—Ἀπὸ τὴν φύσιν
Ἡ ἀνακρίβεια.—Ἄλλοτε.—Τὰ φαντάσματα.—Ἡ Χειραφετημένη.—Στὴ
γορτὴ του.—Γυναικεῖα νύκτα.

ΑΡΙΘ. 599

Τὸ καλὸν ἐν τῇ ζωῇ. — Μουὲ Σουλλὺ Οἰδίπους. — Ἡ Νέα γυνή. — Ἡ Χειραφετημένη. — Τὸ ἐν Λονδίῳ Συνέδριον τῶν Γυναικῶν. — Ἐπιτομία. — Αἱ γυναῖκες εἰς τὸν δρόμον.

ΑΡΙΘ. 590

Ὁ Σοφοκλῆς καὶ αἱ γυναῖκες. — Ἰακάστη. — Ἡ Νέα γυνή. — Ἡ Χειραφετημένη. — Τὸ βάζο. — Γυναικεία κινήσεις.

ΑΡΙΘ. 591

Αἱ πρόδοι μὰς εἰς τὴν πρακτικὴν μόρφωσιν. — Ἡ Νέα γυνή. — Στῆσι διαλέκωμα. — Ἡ Χειραφετημένη. — Ὁ μαρμάρινος ὕπνος.

ΑΡΙΘ. 592

Τὰ ἀδρά χέρια. — Δωρεὰ πρὸς τὴν Ἐπαγγελμ. Σχολήν. — Ἡ Νέα γυνή. — Ἡ Χειραφετημένη. — Ἡ μήτηρ τοῦ Χρυσόστομου. — Ὁ θρόνος τῶν.

ΑΡΙΘ. 593

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία. — Ἡ Νέα γυνή. — Κυρία ἢ δεσποινίς. — Ἡ χειραφετημένη. — Τὸ ἐν Λονδίῳ Συνέδριον. — Ἡ ζωγραφικὴ εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν σχολήν. — Ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς.

ΑΡΙΘ. 594

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία. Β'. — Ἡ Νέα γυνή. — Κυρία καὶ ὄχι δεσποινίς. — Ἡ χειραφετημένη. — Γυναικεία κινήσεις ἐν Ἰταλίᾳ. — Συνέδριον Γυναικῶν. — Τὸ μῖσος.

ΑΡΙΘ. 595

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία. — Ἡ Νέα γυνή. — Ἡ ἐκπαίδευσις ἐνός πρίγκηπος. — Ἡ Χειραφετημένη. — Εἰς Λεύκωμα. — Κυρία ἢ δεσποινίς. — Θυσία.

ΑΡΙΘ. 596

Ἡ ἐργασία καὶ τὸ κάλλος. — Ἡ Νέα γυνή. — Χρυσάνθεμα. — Ἡ Χειραφετημένη. — Ἀπὸ Νορμανδίας εἰς Παρίσιους. — Ἡ κόρη καὶ τὸ πότιμα. — Ἀνθρώποι καὶ ζῶα.

ΑΡΙΘ. 597

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία. — Τὸ Ἰδανικόν. — Ἡ Χειραφετημένη. — Αἱ ἀριστεύσασαι φοιτήτριαι. — Τὸ καθήκον.

ΑΡΙΘ. 598

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία. — Ἡ Νέα γυνή. — Ἡ ἐφορτὴ τοῦ Ἀσύλου. — Αἱ σφοδραὶ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν. — Τὰ ἐπισκεπτήρια τοῦ Νέου Ἔτους. — Εἰκῶν.

ΑΡΙΘ. 599

Ἡ Ἐκκλησία καὶ αἱ κεφαὶ τοῦ λαοῦ. — Τὸ ἡμερολόγιόν μὰς. — Ἡ Ἐπέτειος. — Ἡ Νέα γυνή. — Ἐπιτομία ἢ ἀποτομία. — Ἡ Χειραφετημένη. — Εἰς τὸν Παρνασσόν.

ΑΡΙΘ. 600

Γυναῖκες καὶ σκάνδαλα. — Ἡ Γέννησις του. — Ἡ Νέα γυνή. — Ἡ Χειραφετημένη. — Τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων. — Αἱ γυναῖκες ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων. — Ὁ κόμης τοῦ Ἀμβούργου.

ΑΡΙΘ. 601

Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα. — Ἡ νύξ τῶν Χριστουγέννων. — Ἡ νύξ τοῦ Νέου Ἔτους. — Ἡ Χειραφετημένη.

ΑΡΙΘ. 602

Τὸ Νέον καὶ τὸ Παλαιόν. — Θεοφίλη καὶ Φελισιτὴ Φέρνιγ. — Ἡ Χειραφετημένη. — Τὸ καναρίνι μου. — Ἀπὸ τῶρα.

ΑΡΙΘ. 603

Ἡ οἰκογενειακὴ καὶ ἡ κοσμικὴ ζωὴ. — Ἡ κόμησσω Riancourt. — Ἡ Χειραφετημένη. — Ἡ γυνὴ ἐν Ρωσσίᾳ. — Ἡ καλὴ μαγειρικὴ. — Ἡ μεγάλη βαυκαλίστρια.

ΑΡΙΘ. 604

Ἡ φυγὴ τοῦ οἴκου. — Ἡ γυναικεία γυμναστικὴ ἐν Ἀγγλίᾳ. — Ἡ Χειραφετημένη. — Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν ἔκθεσιν. — Οἱ γάμοι τοῦ Σολωμῶντος καὶ τῆς Σουναμίτιδος. — Συνειθισμένος τύπος.

ΑΡΙΘ. 605

Τὰ Ἀρεταίειον Χειροουργεῖον. — Ἡ Χειραφετημένη. — Ἐν βῆμα πρὸς τὰ εμπρός. — Παιδιά καὶ ζῶα. — Πολύμνια Παναγιωτίδου. — Ποίημα πρὸς τὴν Πολύμνιν Παναγιωτίδου. — Ἐξετάσεις Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς. — Μαθήματα Νοσηλείας. — Καλοκαιρινὰ ἡμέραι.

ΑΡΙΘ. 606

Οἱ λιποτάκται τοῦ οἴκου. — Αἱ ἐσπερίδες τῶν Ἀγγλικῶν Παρθεναγωγείων. — Ἡ Χειραφετημένη. — Ἡ Ἐπαγγελματικὴ καὶ ἡ Οἰκοκυρικὴ Σχολή. — Ζηλεία. — Κομμένα χόρτα.

ΑΡΙΘ. 607

Διὰ λιποτακτῶν ; — Τί θὰ ἐπιφέρει τὴν ἀντίδρασιν. — Πῶς λειτουργεῖ ἡ σχολή. — Διὰ τὰς μητέρας. — Ἐπιστολὴ πρὸς τὰ παιδιά. — Ἡ Χειραφετημένη. — Ἡ Ἀπόκρισις. — Παῖδες ζωόφιλοι. — Τὸ ἄγριο Ἀγρίωλιμα.

ΑΡΙΘ. 608

Πῶς νὰ μὴ λιποτακτοῦν. — Αἱ νεάνιδες ἐν Σκανδιναυίᾳ. — Ἡ Χειραφετημένη. — Μία ὑπογρέσις τῶν μητέρων. — Ἡ κουκουδάγια. — Ἐορτὴ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος. — Σονέτο. Ρεζίνα.

ΑΡΙΘ. 609

Ἡ ἐορτὴ τῶν νεκρῶν. — Ὁ μικρὸς ἦρωας. — Ἡ Χειραφετημένη. — Αἱ ἐπαυροὶ γυναῖκες. — Πινὰξ τῶν Περιεχομένων.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΩΝ ΤΗΣ 'ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ'

Αἱ κ. κ. καὶ δεσ. Εἰρήνη Νικολαΐδου, Εἰρήνη Ζαβιτσιάνου, Ἐλένη Γεωργιάδου, Φλωρεντία Φουντουκλή, Ὀλγα Κούζη, Μαρία Πηνέλη, Φιλίω Πασαγιάννη, Ἰουλίττα Ἀμαδίση, Μαριάνθη Ἡλιοπούλου, Μαρία Φιλιππίδου, Κούλα Δημολαούλια, Ἰατρός Ἄρτια Μιλε-Ρουπινέ, Μαίτη Δούρα, Μαρία Ζερβουδάκη, Μαριέττα Κουέρτση, Μαρία Δέγροβ, Σταυρούλα Γεωργακοπούλου, Ἐλένη Φραγκαντωνή, Δέσποινα Ἀγγελέτου, Ἀριστέα Καλαμά, Μαρία Μανίν, αἱ ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα Σπρίγγ καὶ Μάγια καὶ ἡ κ. Καλλιρρόη Παρρὸν : Διευθύντρια καὶ ἰδιοκτήτρια τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν.

Δημοσιευθεῖσαι μεταφράσεις ἐκλεκτῶν ἔργων ξένων συγγραφέων : τῆς κ. Jane Dieulafoy καὶ Quida καὶ τῶν Barret Browning, Milton, Schiller, Stechetti, Jules Lemaitre, Pierre Lotti, Alexandre Dumas Ernest Legouvé, Lamartine, André Theuriot, καὶ Jules Bois.

Ἀναδημοσιεύσεις ἡμετέρων ποιητῶν καὶ συγγραφέων : Μαρκορᾶ, Καρκαβίτσα, Στ. Μαρτζώκη. — Εἰς ὅλα τὰ φύλλα δημοσιεύονται : Συμβουλαὶ καὶ συνταγαὶ μαγειρικῆς, Ἀλληλογραφία καὶ Ἐπιφυλλίδες.